

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

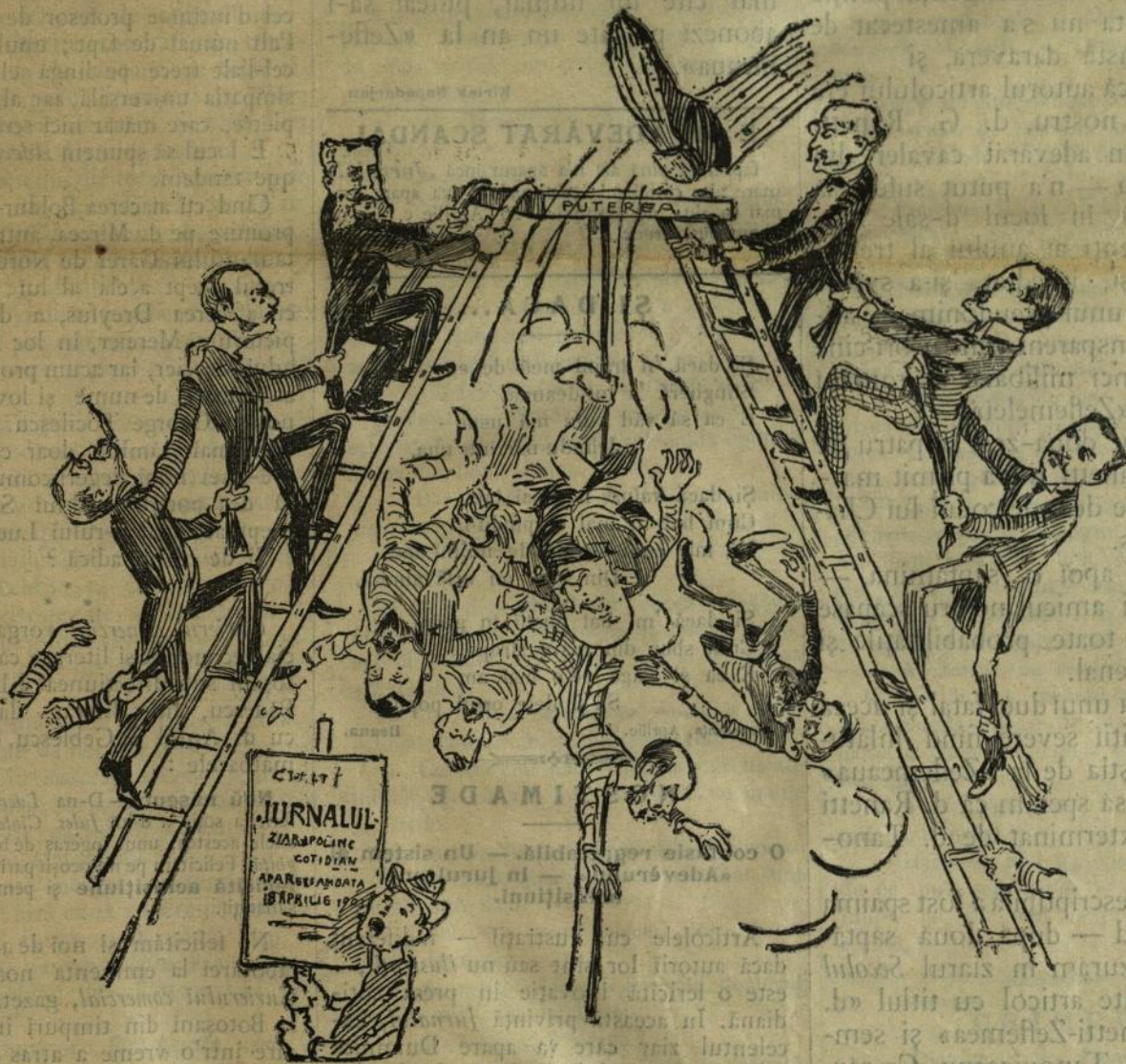
DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

CADEREA GUVERNULUI

Guvernul Sturdza este răsturnat de la putere de piciorul opiniei publice.

Cine îi va succede? Aici e buclucul: bărbații politici mențiți a se urca la cîrmă își dispută dreptul și proția la succesiune.

Orî cit de celebru bărbat de stat este talentatul nostru caricaturist, n'a fost în stare să rezolve această afurisită problemă.

INCIDENTUL TANOVICIANU-RANETTI

D. Tanoviceanu, profesor de drept penal la Universitate, a avut nenorocoasa inspirație să afișeze pe zidurile Universității un aviz care a provocat un articol glumeț într'unul din numele trecute ale «Zeflemelei».

În acel articol d. Tanoviceanu era poreclit cu drept (penal) cuvânt Moș Teacoviceanu. Ei bine, acest fericit calambur a supărat grozav pe d. Tanoviceanu care, bănuind că autorul articolului este un student, a suspendat examenele anului al treilea pînă ce va descoperi pe inculpat. Or, inculpatul a fost prins mai ușor de cît asasinul Străchineaschi :

1. Pentru că inteligenta poliție a d-lui Saita nu s'a amestecat de loc în această daraveră, și

2. fiind-că autorul articolului era directorul nostru, d. G. Ranetti care—ca un adevărat cavalier din evul mediu—n'a putut suferi să fie osîndiți în locul d-sale inocenții studenți ai anului al treilea de drept și, imediat, și-a svîrlit jos masca unui pseudonim de altminteri transparent pentru oricine din cele cinci milioane de români cititori ai «Zeflemelei».

Au trecut două-zeci și patru de ore,—d. Ranetti nu a primit martori. Scăpase deci de codul lui Chateau Villars.

A trecut apoi o săptămînă, — directorul și amicul nostru scăpase deci după toate probabilitățile și de codul penal.

Primejdia unui duel fatal și aceea a unei justiții severe fiind înlăturată, noi ceștia de la «Zeflemeaua» începusem să sperăm că d. Ranetti nu va fi exterminat de d. Tanoviceanu.

Deci, nedescriptibilă a fost spaima noastră cînd — după două săptămîni — văzurăm în ziarul *Secolul* un cogeamite articol cu titlul «d. George Ranetti-Zeflemea» și semnat de d. I. Tanoviceanu. Ce răzbunare groaznică o fi conținînd acest articol dacă i-au trebuit două săptămîni d-lui Tanoviceanu pînă să-l comită, d-sale care cu avizul de la Universitate a dovedit că scrie cu foarte multă ușurință ?

Cu palpații de inimă am citit proza d-lui Tanoviceanu și în urină am scos un suspin de ușurare.

D. Tanoviceanu n'a fost crud cu amicul nostru ! Căci iată ce scrie între altele în *Secolul* :

«Venind la articolul d-lui Ranetti din «Zeflemeaua» declar că-l găsesc bine scris, și de aceea atît acest articol cit și un altul din «Belgia Orientului» l'am trimis fratelui meu la Bruxelles și unui prieten la Berlin

Aceasta pentru articolul din «Zeflemeaua».

D. Ranetti va conveni cred că sunt în destul de «bon enfant».

Mersi, d-le Tanovicene, pentru compliment. Îți întindem mina și declarăm onoarea satisfăcută.

Însă... la dracu ! trebuia să fii mărinimos pe deplin, și în loc să trimiteți fratelui d-tale (să-ți trăiască !) și prietenului d-tale (idem !) numai cîte un număr, puteai să-i abonezi pe cîte un an la «Zeflemeaua».

Kiriak Napadarjan.

E UN ADEVĂRAT SCANDAL

faptul că pînă azi n'a apărut încă „Jurnalul“ mare ziar cotidian ! „Jurnalul“ va apare toc-mai în ziua de Duminică 20 Aprilie c. Ce ne facem pînă atunci ?

Un grup de cititori.

ȘI DACĂ...

Și dacă 'n traiul meu de cue
Stingheră 's tot-deauna,
E ca să văd cum mă usuc
Jelindu-mă într'una.

Și dacă valuri nu mai tac
Cum bat în mal surpindu-l,
Mă mir cum seamă de nu'mi fac
Din cite 'mi urlă gîndul.

Și dacă 'mi bat pustii în geam
Cum sbor din mare stropii,
E ca și vлага ce-o mai am
Să și deie ortul popii...

Constanța, Aprilie.

Ileana.

NOSTIMADE

O confuzie regretabilă. — Un sistem al «Adevărului». — În jurul unei achizițiuni.

Articolele cu ilustrații — indiferent dacă autorii lor sînt sau nu ilustrații, — este o fericită inovație în presa cotidiană. În această privință *Jurnalul*, excelentul ziar care va apare Duminică aceasta, va oferi legiunilor sale de cititori niște adevărate capo d'opere.

Ce ați zice d-voastră însă cînd un ziar serios, adică cu pretenția de a trece ast-fel, sub cuvînt că dă portretul lui Jaurès ar da chipul tovarășului Nădejde, ori pe acela al d-nei Smara în locul distinsei scriitoare, d-na Severine ?

Firește, ați protesta—și cei falșificați ar fi alătura cu d-voastră, — contra unor asemenea îndrăznețe cacialmale.

Ziarul *Adevărul* a făcut una tot atît de boacăna.

Vorbînd de excursia la Roma, a dat portretul simpaticului nostru amic, excelentul profesor de la facultatea de drept, d. George Tocilescu, drept acela al d-lui Gr. Tocilescu, cunoscutul dar contestatul istoric.

Toți amicii valorosului juriconsult, vor protesta, sîntem siguri, împreună cu noi contra acestei substituiri.

Adică pentru că unul e G. Tocilescu, iar cel l'alt Gr. Tocilescu, *Adevărul* crede că ajunge să adaoge or să suprimă o literă pentru a se putea pune unul în locul altuia ? Oare tot una e să traduci figura d-lui St. Popescu de la *Tinerimea artistică*, cu cea a d-lui St. Popescu de la C. F. R. ?

Or nu s'a prea văzut deosebirea pentru că și d. G. Tocilescu și dr. Gr. Idem sînt profesori de universitate ? Apoi cel d'intîiu e profesor de drept, iar cel l'alt numai de fapt ; unul explică legile, cel l'alt trece pe lingă ele ; primul are simpatia universală, iar al doilea cite-va pietre, care măcar nici scumpe nu pot fi.

E locul să spunem *Adevărului* : *Qous-que tandem*.

Cînd cu atacerea Boldur-Lătescu, compromise pe d. Mircea, antreprenorul restaurantului Gărei de Nord, dîndu-i portretul drept acela al lui Șabechi. Cînd cu afacerea Dreyfus, a dat pe acela al pictorului Mercier, în loc de al generalului Mercier, iar acum profită de aceeași asemănare de nume și lovește în amicul nostru George Tocilescu.

Ii mai rămîne doar ca, cu prilejul vre-unei noi alegeri comunale la Viena, să dea portretul d-lui Sache Petreanu drept acela al d-ruului Lueger.

Și de ce nu adică ?

* * *

Curierul comercial «organ politic, social, economic și literar» care apare la Botoșani sub direcțiunea d-lui Scipione I. Bădescu, amic literar, dacă nu politic, cu d. Aurel S. Geblescu, — publică următoarele :

Noû născut. — D-na *Lucreția Jules Ciolac*, fericita soție a d-lui *Jules Ciolac*, a dat naștere, zilele acestea, unui îngeraș de băet numit *Gheorghiuță*. Felicităm pe norocoșii părinți pentru această **fericită achizițiune** și pentru buna stare a sănătății.

Nu felicităm și noi de achizițiunea colaborării la eminenta noastră revistă a *Curierului comercial*, gazetă care apare la Botoșani din timpuri imemorabile, și care într'o vreme a atras directorului ei o epigramă din care nu ne mai amintim de cit plasticul vers :

... Sterge-î ierul Scipioane...

Mesterul Perdaf.

IMPROVIZAȚIE

Tovarășu'mi zice din frunză
O doină schiloadă, de jale
Și murgul ne schioapătă bine
Cum șchioapătă strofele mele.

Iar doina se pierde înceată,
Se stinge alene, domoală,
Se 'neacă, într'un strigăt sălbatic:
«Ha! rablă spurcată, ha! boală!»

E cald și-i senin. Doar din urină
Un nour de colb ne petrece,
Ne-ajunge, se culcă, se scoală,
Și iar după noi spre Bucece.

Poetul culeat pe o coastă
Așa de-amăritu-i săracul!
I-i dor, cum se vede, de Lila —
I-o fi, dar de foame-l ia dracul!

Barbu Lăzăreanu.

UN CAZ CIUDAT

Pe cînd se întorceau de la nunta unui prieten, cheflii cum erau, soții Gin fură călcați de un tramcar de excursiune.

Fiind mai multe societăți de tramcare, poliția, ca de obicei, cu toată silința dată, nu putu descoperi pe aceea căreia îi revenea onoarea. Și soții Gin fură îngropați cu dricul primăriei.

Ca toți oamenii de treabă, model de părinți, soții Gin nu lăsară de cit regrete și un băiat grozav de anemic. Micul Gin părea că are lapte în vine: era mai alb ca tibișorul!

Prietenii și rudele familiei Gin se crezură obligați cu creșterea micului Gin: ci să nu-l învețe lenș, nici odată nu-l ajutară.

De aceea și Gin a crescut normal, s'a lungit subțindu-se că ar fi luat drumul părinților și fără concursul binevoitor al vr-unui tramcar dacă nu intervenea «intimplarea».

În haimanalicul lui zilnic, Gin găsește un jurnal vechiu; și, ca să și astimpăre foamea, îl citește de la «articolul de fond» pînă la girant responsabil. Și nu-i a rămas în cap de cit: «Vinul Bravais».

Idealul, munca lui toată și-a consacrat-o vinului de fier. Și bine 'i-a prins. Gin creștea în sus, se lărgea în umeri că toți doctorii se miraū. Se făcuse mai obrasnic ca un partid în opoziție!

Nimic nu-i statornic!

Pe o noapte neagră ca gîndul unui «sûprimat», fără ca să supere pe cine-va, modest cum fusese și în viață, Gin își făcu bagajul pentru ultimul voiaj. Ce oroare! Un bilet de călătorie fără «retur».

Ca toți muritorii fără parale, ceea ce aduce o lipsă totală de moștenitori, Gin tu obligat să treacă la sala de autopsie. Ce'ti e și cu doctorii ăștia!

În «Buletinul medical», pe pagina infimă, cu litere mari și groase, la o săptămînă se putea citi următoarele:

«Ilustrul, faimosul și prea modestul nostru chirurg, Lanțeta, persecutorul reclamei și al tuturor medicilor cari sufar de această boală, făcînd, acum trei zile, disecția unui individ numit Gin, i-a găsit în stîmăc o adevărată fierărie: cue, ciocane fără coadă, nicovale, etc. trăiau în cea mai perfectă armonie. Cazul fiind destul de ciudat, s'a orînduit o anchetă ca să se constate dacă sus-numitul scamator n'a fost scamator. Vom ține pe cititori în curent.»

Bietul Gin! Dracul l'a pus să bea numai «Vin Bravais!»

Der Bauer.

PRIETINILE

(Scene și tipuri din viesparul kinez)

Ah, bonjour chère Li-li-a!

Boon-jour dragă Mi-mi-ța!

Și tinerile chineze, cu ochii lucitori de bucuria revederei, se sărută pe amîndoi o-brajii reciproce.

Lilia e o drăguță chineză de 17 ani înaltă, sveltă, cu ochii verzi și părul des. E chie de tot.

Mimița e blondă, grăsulie; drăguță ca o pisicuță. Amicele se așezară pe un pouf de atlas vioriu, sub o lampă pagoda dernier cri chinez.

— Ah, Mimița, nu te-am văzut de o săptămînă.

— Ce ai făcut?

— O chéri, musafirii ne-au torturat! Închipuîți, Petrin ne-a îndragit de tot; unde mă 'ntore tot de el daū. Și Cehi mereu își face drum la noi cu vr'un pretext. Mama a zis c'are să-i închidă ușa 'n nas!...

A... ce bine îmi pare chéri! Știi acum vr'o trei săptămîni nici nu te mai saluta!

— A! să-l vezi acum e fou! Parol!

Și grăsulia blondă se scoală și începe ași potrive cirionțit într'o splendidă oglindă formă tambour-chinez.

— Dar tu de ce n'ai dat pe la mine pisicuța?

— A, Mi-ți, de ai ști cit am fost de ocupată!

Și apoi d-ra Ma-ni-ciū venea în toate zilele cu trăsura să mă ia la șosea. Parol, mă plictiseam, mai ales că era și cu frate-său Gi-gerl.

Ha, ha, ha, isbucnește cocheta de la oglindă, admirîndu-și dințișorii albi.

— Ce rău îmi pare chéri că nu ne-am întîlnit. Și eu am fost pe cieleți cu mama și Petrin.

Li-li-a roșește ușor, apoi schimbă vorba.

— Ce bine îți stă rochia azi, mai bine de cit altă dată.

— Zău, mie nu-mi place! Prea să uită lumea la mine.

— A, ești prea copilă! — Știi, doctorul, fratele meu, se logodește!

— Da? Cu cine dragă?

— Ia suta de mi, și fata e drăguță.

— Felicitiez, răspunde din virful buzelor Mi-mi-ța și se pune pe o canapea căscînd.

— Dar nu știi ce-va nou? Ci-ho-pi s'a logodit!

— Da, mi-a spus soră-sa. Vai ce ființă

nesuferită e și fata cea; lingușitoare și lăudăroasă! Eu n'o pot suferi.

Nici eu, răspunde Mi-mi-ța distrată

Se aude o ciocănitură ușoară în ușa și o fată de vr'o opt-spre-zecce ani face erupție în salon, legîndu-se pe un picior, căci cam șchioapătează d-ra.

— Ah! Ce fei ire!

Pupături și în b.ățișiri calde între l'e ige-rante.

Aerul din salon devine tropical.

— Toceai acum vorbeam de soră-ta, ziceam că s'a făcut mai drăguț de cînd s'a logodit.

— Da, adaugă Mi-mi-ța, e foarte șie acuma.

Noua sosită se pune pe un pouf în fața oglinzei, vorbind face gesturi delicate cu mîna, privîndu-se zîmbind în oglindă.

— Ah, suioare; închipuîți-vă, zestreca ei îmi rămîne mie, c'ei maiorul a zis că el nu primește nici o centimă. Așa de mult o iubește pe Ci-ho-pi!...

Amicele rămîn un moment contrariate.

Demoazela adaugă radioasă:

— E, știți, m'a cerut căpitanul Gigerl Maniciū și papa nu știa ce să-i răspundă. Căci eu nu vreau încă să mă mărit.

Li-li-a, e stacojie! — Mi-mi-ța ride din pleoapele de crin. — Demoazela schimbă vorba.

— Dar voi cum petreceți? Ce mai nou?

Mă prepar de logodna lui nenea d-rul. Știi, ia suta de mi, și două perechi de case. Fata e șie.

— Felicitiez chéri.

— Mi-am comandat la Louvru două toalete, cred că vor face furor.

— Sunt fericită, dragă! — Ah, trebuie să plec, la patru mă duc cu maman la Prentam. Sosește cuturiera Ci-ho-peî din Paris. — Iarăși pupături.

Ușa abia se'nchide și amicîi schimbă priviri din drăguții lor ochișori vieni-vorbitori. O, desigur, amica n'ar fi măgulită de-ar putea ghici gîndurile iubitelor amice.

— Trebuie să plec și eu, vine papa să ne ia la șosea și de sigur, că și așteaptă. Azi luăm masa la Flora. Mîine avem picnic, vino, va fi multă lume. Vine și d-ra Maniciū... aci blonda fetiță are un zîmbet de o angelică nevinovăție.

— Au revoir, au revoir chéri!

Cînd Li-li-a se 'ntoarse amărită în salon, sub-semnata apară de după un splendid paravan chinezesc, un-le se ascunsesse de frica pupăturilor.

— Vai, dragă Lilio, ce de mai enormități ai turnat!

— Dacă le aud pe ele cum se laudă, de ce nu m'ăș lauda și eu?! Răspunse Li-li-a cu cea mai perfectă liniște chinezescă...

Mimi Pinson.

CRÎMPEE

— Dintr'un discurs al unei feministe

Romînce!! Fiți ospitaliere față de străini, pentru că să nu se poată zice că casa voastră e o casă de netoleranță!...

— Da, mi-a spus soră-sa. Vai ce ființă

O TRAGEDIE DE PAȘTI

Veni în fine sfântul Paști.— O, ce moment solemn ! —
 În care-a înviat din morți Isus Nazarineanul.
 Lihnit de infernalul post, mă'ndrept spre Stân Tăranul,
 Ca să înșel ceva naivi, cu oul meu de lemn.

Ab, oul meu de lemn ! — nu știți, de cite ori sărmanul,
 Cu el în fie-care Paști, am ciștigat la ouă,
 Răscoapte, moș, ba și cu puț !— vedeți, vă spuț doar vouă ;
 Să fiți discreți ; c'alt-fel o paț, cu cei din Stan Tăranul !

Ajung în fine la grădină și... Doamne, ce noroc !
 Observ un ou încondeiat, mă duc la posesor,
 Ii zic Christos a înviat ! și ca un orator,
 Incep să scot pe om din minți, să dea cu mine cioc.

Și 'am convins ; satisfăcut, scot oul cu pricina
 Și la moment, am și pocnit pe cel încondeiat,
 Credeam că 'am zdrobit ; cînd colo... el sta nealterat
 Și mai semeț ca un cocoș, ce și apăra găina !

Mirat, îl mai loveșe din nou, dar iarășî tot așa !
 Și iar mai daș... și iar nimic ! Ei drace, ce să fie?...
 Abia tîrziu am observat... ce șcenă fisticie !...
 Că oul ce voiam să sparg... era de tinichea !...

Morală

Cel care umblă cu farse
 Foarte des de altul ars e !

Victor

SPAȚIA LUI NENEA TANASACHE NADRĂGESCU

D. Tănăsache Nădrăgescu, său nenea Tănăsache, cum îi ziceau prietenii, comerciant de « coloniale și delicatose, mezeluri proaspete, vinuri străine și indigene, diferite licheri etc. etc. » după o laborioasă activitate de 20 de ani lângă teigheaua prăvăliei, hotărîse să îmbrățișeze nobila profesie de rentier.

Scurt, cu ochii mici, clipind des, cu o ceafă de măcelar, mustăți de vagmistru, burtă de popă și un capital tot atît de rotunjit, plus holtei ca un călugăr, nenea Tănăsache își făgăduise să fie un rentier ideal.

Predînd magazinul succesului său, un tînar începător, Nădrăgescu îi făcuse mai multe recomandări pline de înțelepciune :

«...Și mai ales, nenșorule, să nu faci prostia să te însori ! Muierea e pacoste pe capul bărbatului, să știți de la mine ! »

Aversiunea contra femeilor era marea slăbiciune a lui nenea Tănăsache.

De și se ferea ca de foc să explice cauza acestei antipatii, mai toți prietenii săi o cunoșteau și e bine înțeles că o spuneau la toată lumea.

Faptele se petrecuse în tinerețea lui Nădrăgescu.

Pe atunci tocmă deschisese prăvălie. Era un model de băiat ; nu făcea chefuri și mai ales nu fusese nicî odată văzut cu damele... vivante. Toate peștoarele din mahala tăbărișeră pe capul lui.

Cu toată desperata-i rezistență, una mai șireată îl ademini cu vorba și cu zestrea, și într-o bună zi se pomeni cu pirostriile în cap. Mam'zell Tarsița era un boboc de fată !

Din seara de nuntă însă începu martiriul lui Tănăsache, om de vr'o 32 de ani, în vremea aceea.

Mama soacră observă extrema timiditate a ginereului și o interpretă, cum se și cădea de alt-fel. — Vezî, Tarsiț'o, maică, îi adăogase dînsa pe pragul camerei nupțiale, nu uita ce îți-am spus : acuma deschide și el ochii !

...A treia zi, după o scenă teribilă, care atrăsese în fața casei și prăvăliei lui Nădrăgescu pe toți vecinii, tînăra soție, urmată de ambii săi părinți, cari vărsașu foc pe nări, și de un car cu calabalic, căci « dum-

nealui » nu vrea să mai lase măcar un moment « lucrurile fetei acasă la nevolnicu ăla, » părășea domiciliu conjugal.

Coana Marița, neînduplecata mamă a mam'zelei Tarsița avea o gură ca clopotu mitropoliei : toată mahalaua auzise motivele acestei despărțiri furtunoase, și nefericita aventură a și mai nefericitului Tănăsache, era obiectul unui haz nespus. Amănuntele erau atît de caraghioase și atît de compromițătoare, că bietu Nădrăgescu nu mai putea scoate capu 'n lume.

La două zile după scandal și mută prăvălia într-o singură noapte, tocmai la o extremitate opusă a orașului.

Soția de trei zile a lui Nădrăgescu intență imediat acțiune de divorț. Cererea era semnată **Domnișoara** (subliniat de două ori) Tarsița Nădrăgescu. Explicațiile pe cari dînsa le dete, în ședința secretă, asupra titlului ce continua a și da și cauzelor divorțului, fură atît de comice și interesante, în cit membrii tribunalului fură mai mult ca încințați.

Cronica — mai mult scandaloasă de cit judiciară — adaogă că d-niț magistrați, pentru a și exprima și mai bine satisfacția simțită, se oferiră, în parte, să ajute pe apetisanta d-ră Tarsița d'a se despăgubi de neajunsul suferit.

Nădrăgescu perdu cauza iremediabil.

Ba fu condamnat la pensie alimentară. De atunci ura sa contra femeilor deveni neîmpăcată.

O singură nedomirire îi rămăsese : de ce Tarsița declarase tribunalului, că el Tănăsache Nădrăgescu, om în toată firea, semăna cu o... salcie plîngătoare.

II

La Constanța, pe la jumătatea lui August. Nenea Tănăsache e hotărît să stea vr'o două săptămîni. A avut noroc. La oteluri nu se mai găsea nicî o cămăruță. Un vechișu amic al său, instalat la Constanța, luase cu chirie pentru tot sezonul o casă mare transformînd-o într'un soi de « hotel garni ». Inchiria odăi pentru sezonul băilor de mare.

Cînd sosise Nădrăgescu două camere mai erau goale : una fusese dată unei perechi de însurăței care veniseră să și facă voiajul « de noce » la Constanța ; cea de a doua fu luată de nenea Tănăsache, care, în treacăt fie zis, fusese cam nemulțumit de ve-

cinătatea celor sosiți odată cu dînsul și care-i aminteau lucruri neplăcute.

III

Sunt zece ore seara. Nenea Tănăsache a stîns lumina și pușin mai apoi un sfîrșit sonor răsună în liniștea miciei odăițe.

Visat-a însă ce-va urit onorabilul comerciant ?

Căci de ce a sărit de-odată 'n sus, a tras chibritul și a aprins lumina cu mina tremurîndă și privind în jurul său cu niște ochi speriați, cu figura spăimîntată ?

Nădrăgescu stă nemișcît cite va clipe, apoi cu mutra din ce în ce mai îngrozită, și-apropie urechia de zidul care-l desparte de vecinii săi.

— Nu m'am înșelat, dom'le, d'acilea e, bolborosi dînsu 'ntre dinți

În adevăr, din odaia alăturată se aud, prin peretele subțire de paiantă, gemete înăbușite, întretăiate de suspine, și de țipete scurte, reținute.

— Sunt ăia cu nunta monologhează Nădrăgescu.

Iar țipă ! Ce-o fi ? Iar ! O chinuște pe fată dom'le ! Nu e lucru curat la mijloc !

Și pe fruntea lui nenea Tănăsache, sudoarea curge în șiroae.

De-odată un țipăt ascuțit spintecă tăcerea care se făcuse o clipă.

— Ah ! mor !... mor !... Jorj !... Ah ! Doamne !

— O omoară ticălosul ! exclamă Nădrăgescu, galben ca ceara. Trebuie să daș a-larma ! Te pomenești că vine și la mine !...

Și fără să mai stea pe gînduri își trage ghetetele, și în costumul sumar în care se găsea, cu lumina în mină tremurînd ca o piftie, iese binișor și o pornește, cit îl țîn picioarele, spre odaia gazdei sale.

— Ce e frate ? Ce-ai inebunit de bați așa cu pumniș 'n ușe ?

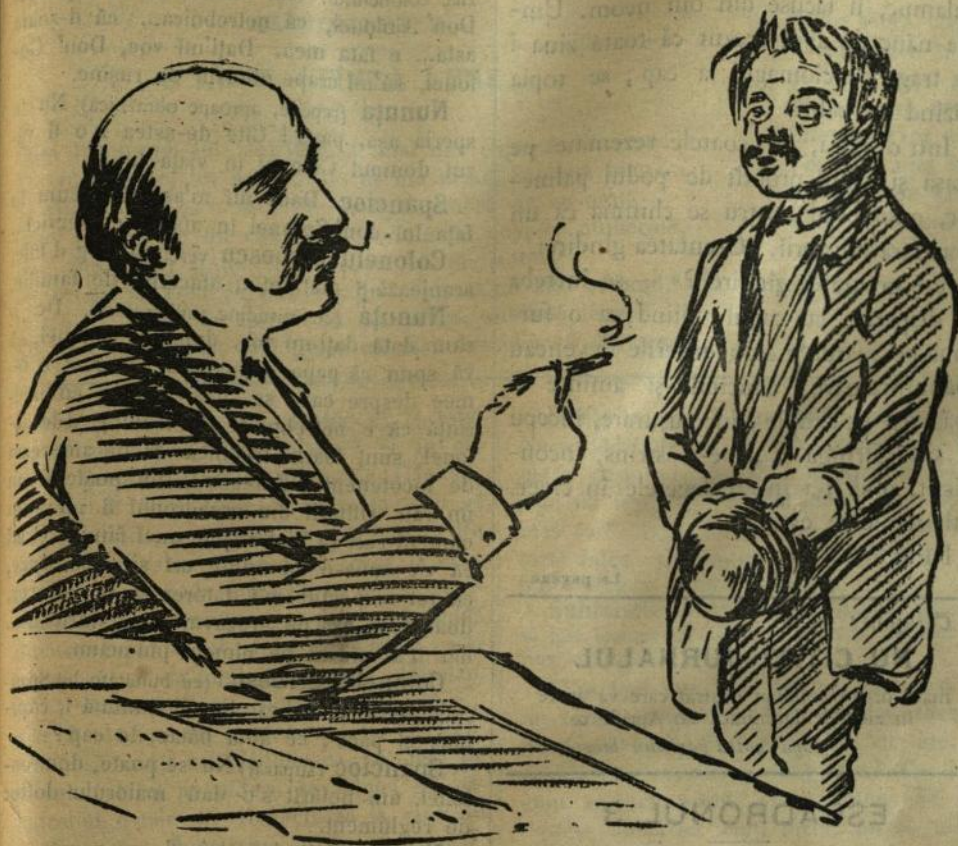
Și amicul lui Nădrăgescu, recunoscînd vocea acestuia, apăru cu lumina în mină pe pragul odăi.

— Un omor ! Să făptuește un omor aici la tine ! Aide repede.

Bietul Tănăsache stă să și dea sufletul de emoție.

— Omor ? ! Ce visezi ? !

— Dom'le ești nebun ? N'auzi ce spuiș eu ? Fuge cremenalu ! Am auzit cu urechile mele. Se gîtuește o femeie ! Ce mai stai !

Un examen de admitere în poliție, conform legii d-lui Lascăr.

Examinatorul. — Să trecem acum la fizică. Ce agenți mai importanți cunoști?

Candidatul. — Dom' Otnescu, nea Niță Berechet...

Examinatorul. — Destul... ești admis.

Proprietarul s'a fisticit și el. Convingerea cu care vorbește Nădrăgescu, paloarea și spaima din figura lui sunt comunicative.

— Postu de sergenți e alături: mă duc să dau de știre. Tu stai de pază.

Și luându-și pardesiul în spinare, proprietarul, speriat și el acum, se repezi afară.

— Vin'o repede! îi strigă pe șoptite nenea Tănăsache căruia îi clănțaneau dinții.

După cinci minute ușa coridorului se deschide cu băgare de seamă. Gazda se întorcea cu forța publică.

— Pe aci dom'le comandir.

D. «comandir» care pentru or-ce eventualitate scosese sabia din teacă, era urmat de doi gardiști cu revolverele în mână.

Grupa înaintă în vârful degetelor spre nenea Tănăsache, mai mult mort de cît viu.

— Unde zici că e, Tănăsache?

— Li... li... lingă mi... mine ne... ne!..

Și cite și cinci se apropiară de ușa camerei unde gazda spusese că stau cei doi însurați.

Nenea Tănăsache mergea înainte cu luminarea în mână. De-odată se dădu înapoi și era cît p'aci să scape sfeșnicu.

— Ce e? Ce e?

— N'auziți? N'a murit de tot și ciurele o chinuște mereu. N'auziți cum se vaită!

Și nenea Tănăsache căruia iminența pericolului i-a redat vocea, se dă într-o parte și lasă loc amicului său și comandirului care stau să năvălească 'n odaie.

Proprietarul face un semn și amindoi, el și cu comandirul, se lasă în genuchi aplecându-și capetele lingă prag. Ușa e mai scurtă cu vr'o două degete și prin spațiu gol se poate auzi bine ce se petrece înăuntru.

După două minute, de o ascultare care, după cît li se citea pe fețe, le producea plăcere, ambii se ridicară, roșii la față, luându-le ochii. Se uitară unul la altul, apoi la nenea Tănăsache căruia 'i biștia sfeșnicu 'n mână, și isbueniră într'un hohot de rîs infundat, spre marea încremenire a lui bietu Nădrăgescu.

— Dute dom'le de te culcă, i se adresă comandirul, cu un aer restit, și fă bine dă nu măi turbura lumea și otoritatea cu prostiile d-tale! Ce, d-ta nu te-ai însurat nici odată?!

— Bine bre, cap de bulgar, adăogă gazda care părea că voia să asculte din nou, nu ți-am spus că sint două tineri căsătoriți în voiaj de noce? Tii! fir'ai de ris să fii!

Și se porni din nou pe rîs, imitat de d. comandir și de cei doi sergenți, cari din respect către șeful lor se crezură datorii să facă la fel.

Ușele fură închise și deschise încet, iar în lungul coridor nu măi rămăsese de cît nenea Tănăsache, cu ochii bleoziți, cu gura căscată, cu sfeșnicul în mână, în cămașa de noapte, încrămenit, buimac, în cea mai comică poziție din lume.

Un sgomot de pași din odaia cu pricina

il trezi, făcîndu-l să intre repede în camera sa mormînd, ca de obicei.

— Ce are aface dom'le, adicăte, noaptea de nuntă și voiagiū dă nos — cum îi zic ei — cu ce-am auzit eū?

Păi d'aia să se fi supărat oare pe mine Tarsita?

...Nenea Tănăsache a petrecut restul nopței într'o circiumă, iar cu trenul de dimineață a plecat spre București.

De-atunci nu s'a măi dus la Constanța.

Ac.

CINE VREA SĂ CÂȘTIGE O MIE DE LEI?

Se oferă o mie de lei aceuia care, știind carte, va fi în stare să se abjie timp de trei zile a citi „Jurnalul”, mare ziar cotidian ilustrat, care va apare în ziua de Duminică 20 Aprilie c.

Un sindicat de milionari americani

HONESTE... TRAGERE

Cu «Frauda de la Finanțe»

Nu poate nici o zi să treacă

Să nu auzi: Noui ordonanțe

Noui areștări, cînd toți în viață

Honeste...tragere învață

Să f...a

De mic copil, cînd ești la școală.

Cînd lecția n'ai citit de eri

Și n'ai cum-va pretext de boala

Ca să lipsești... o! negreșit

Honeste...tragere la fit

Preferi

În ori-și ce împrejurare

— Și sunt ca după ploii... ciuperci —

Găsești că chețuiala-i mare

Și-un mic pretext îți e destul

Honeste...tragere un chiol

Să 'nceaci

De ești cum-va om însurat,

Nevastă-ta la rîndul ei

Cînd tu la slujbă ai plecat,

Cum nu vrea de urit să moara:

Honeste...tragere pe sfoară.

Măi vrei?!

Madama... de casă nu'ngrijesce;

E rușinos, așa socoate...

Pe servitorii de ce-î plătește?!

Dar jupăneasa-n schimb nătînga! —

Honeste...tragere la stînga

Cît poate.

Băcanul la cîntar te fură;

Vrea să cîștige... e om sărac!!

De-î spuți ceva, apoi te'njură

De ai ce spune și tu morți.

Honeste...tragere la sorți

E fleac

Pe lingă toate ce v'am spus.

Și-apoi ce vrei... Făcînd pe placu

Acelora, ce stau măi sus

Știa că-î dau ciolan să roadă

Un: *tragere honest*, de coadă

Pe draeu.

Gep.

EPIGRAME

Galbenă e biata lună
Nu alt de insomniil :
Ci că a cîntat-o Smara
Intr'atitea «poezii»....

* * *

De-o voi bi iar d-na Smara
La Columna lui Traian :
Fuge Divul îngrozit
Cîte zile 's într'un an.

N. Rădăşanu.

UN NĂZDRĂVAN

Existența omului nostru e foarte in-
doioasă. Că a semănat său va semui
cînd-va cu cine-va, iar nu este bine să
credem. Lucrurile sunt de necrezut, cu
toate că-i foarte cu puțință să se fi pe-
trecut.

Cînd era la chef, ca să mai «amu-
zeze» pe prieteni, cu o mină ținînd bas-
tonul în poziție orizontală, cu cealaltă
începea să-și învîrtească corpul impreju-
rului lui mai frumos și mai iscusit de cit
cei mai dibaci gimnastici de prin circuri.
Altă-dată, pe cînd, călare pe o bicicletă
cobora în goana mare un povîrniș, is-
bindu-se de un par din marginea dru-
mului, mașina se făcu praf. Și, ca și
cum nimic nu se petrecuse, pedalînd în-
drăcit, el s'a mai dus vr'o doi chilome-
tri prin aer, pînă să observe că rămă-
sesse numai cu ghidonul.

În jalba dată, face cunoscut autorită-
ților competente că «trecînd printr'un
sat locuit de vestiți hoți de cai, 'i-s'a
furat bicicleta de sub el».

Bastonul era nedespărțit de el : ai fi
crezut că s'a născut împreună. Dacă
ploua, cu o mină învîrtea bastonul pe
deasupra capului apărîndu-se ca și cu o
umbrelă ; cu cea-laltă mină, cînd tre-
cea vr'un băltoacă, ca și cucoanele cînd
își ridic fustele ca să se ferească de no-
roi, apucîndu-se de pantaloni, foarte
grațios se ridică în aer, trecea dincolo
de a-i fi crezut că-i cu balonul. Și multe
multe altele, că dacă ar fi să înșirăm
toate legendele ce s'a făcut și se vor
face pe socoteala lui, am lungi-o mai rău
ca un proces de moștenire.

Oh ! sfîrșitul lui !

Omul ăsta vesel, fără ambiții nici
griji, sănătos că ar fi trăit cit cinci Papi
de ai Romei, într'o zi, din chiar senin,
căzu bolnav de «idei» — boală foarte la
modă pe timpurile acelea.

Boala asta stranie, care pe mulți îi

duce la glorie, iar pe cei mai mulți la
balamuc, îl făcuse din om neom. Um-
bla năuc de ai fi crezut că toată ziua i
se trage cu ciomagul la cap ; se topia
văzînd cu ochii.

Intr'o seară, cu coatele rezemate pe
masă și capul proptit de podul palme-
lor, onorabilul nostru se chinuia ca un
drac fără mușterii. «Greutatea gîndirei...
care-i greutatea gîndirei?» — se întreba
el disperat, cu capul vîjiind ca o fur-
tună pe mare. Și cum durerile deveneau
spăimîntătoare, aducîndu-și aminte că
apăsarea pe temple aduce ușurare, începu
să și-le strîngă... și le-a strîns, incon-
știent, pînă i-a intrat degetele în creier.
Atît de forte crea !

Păcat !

Le paysan.

Cetățenii !

NU CITIȚI JURNALUL

mare organ cotidian ilustrat care va apare
în ziua de Duminică 20 Aprilie c.

Liga contra gazetelor bine scrise

ESCADRONUL 3

ACTUL I. — Scenă finală (La clubul militar)

**Locotenentul Zorescu, Nunuța Spancioc,
apoi Colonelul Stroescu, Căpitanul
Spancioc, Sublocotenentul Gică
Adrian, brigadierul Troancă
și fruntașul Resteiu.**

Locotenent Zorescu. (Nunuța pe care o
ține de mină) Da, Nunuța, 'mî eşti dragă...
și 'ți jur că mă las de chefură, de cărți,
de table, de tot. Renunț la toate pentru
totdeauna, căci îmi eşti dragă din tot su-
fletul și din toată inima.

Nunuța. Dar tu mie, dac'ai ști ! E un
adevărat scandal ca o fată de militar să se
amorezeze d'un militar, mai cu seamă cînd
știe ce poamnă e. O fată poate să fie iubită
cit de mult... dar să nu iubească. Eă însă
nu sunt ca celelalte fete. Sunt un product
cazon, desghețată și țanțoșă ca papa, dar
în acelaș timp sinceră și bună ca răposata
mama... am să te iubesc cu tot focul ini-
mei... și, de sigur, și tu pe mine.

Zorescu (cu inimă). Ți-o jur în fața lui
Dumnezeu (o sărută, o privește, apoi o sărută
din nou și rămîn îmbrățișați)

Locotenentul Gică (a intrat mai de ina-
inte, după ce a bătut cu sabia de vre-o cite-va
ori în ușa ; văzînd că Ionescu și Nunuța sunt
îmbrățișați și nu'l aud, lovește nerăbdător cu sa-
bia în parchet. — În momentul intrării lui Gică,
pe cînd deschide ușa din fund se aude brigadie-
rul Troancă cîntînd în gura mare «Primirea» iar
fruntașul Resteiu urlînd «alarma» în stradă. —
Imediat după ce se desparte Ionescu de Nunuța
intră repede Colonelul.

Colonelul Stroescu (mirat că vede o fe-
mece la club și neînțelegînd ce însemnează tot
sgomotul, se oprește în loc) Ah ? !

Căpitanul Spancioc (intră imediat după
Colonel ținînd c'o mină de urechiă pe Troancă
iar cu cealaltă pe Resteiu, cînd vede pe fiă-sa
scoate un strigăt și le dă drumul) Ah ! (pausă)
Apoi nu, că-i lată rău... (privirea îi se oprește

la Colonelul Stroescu, se stăpînește puțin, apoi
zice colonelului. Am onoare să vă raportez,
Don' Colonel, că netrebnică... că d-șoara
asta... e fata mea. Dați-mi voe, Don' Co-
lonel, să'mi crape obrazul de rușine.

Nunuța (repede, aproape obraznică) Nu te
speria așa, papa ! Cite de-astea n'o fi vă-
zut domnul Colonel în viața lui.

Spancioc. Dacă nu m'aș afla acum în
fața lui don' Colonel în afaceri de serviciu...

Colonelul Stroescu (vesel) Mă rog d-tale,
aranjează-ți mai întîiu afacerile de familie.

Nunuța (cu atitudine militărească). De o
cam dată dați-mi voe, domnule colonel, să
vă spun că papa se înșeală. Nu sunt o fe-
mece despre care se poate spune cu ușu-
rință că e netrebnică. Din contră, d-le co-
lonel, sunt foarte trebnică. M'am amoretat
de locotenentul Zorescu..., nu poate fi un
un rău. Ofițerii din escadronul 3 nu sunt
oamenii cari să facă rușine unei familii. Cred
că v'a spus-o dă multe ori și papa, care,
cu tot respectul ce'i datorez și vă datorez,
doar face așa pe grozavul și pe furiosul...
dar n'a mîncat pe nimeni pîn'acum.

Colonelul Stroescu (cu bunătate lui Span-
cioc) Dacă se iubesc tinerii, cunună i, căpi-
tane și pace ; ce atita bătae de cap ?

Spancioc (supărat) Nu se poate, don co-
lonel, am hotărît s'o dau maiorului-doctor
de regiment.

Nunuța. Uritului ăluia ?!

Spancioc. Nu 'ți permit asemenea expresii
cazone ! Un ofițer nu 'i nici odată urit... nici
chiar cînd e doctor. Și zi că e urit... Ce ?
E vina lui ? Omul nu 'i dator să fie mai fru-
mos de cit l'a lăsat D-zeu. (răcnînd la Zo-
rescu) De unde o să ieși d-ta zestre ca să
te'nsoari, don' locotenent ?

Nunuța (repede) Zestre trebuie s'o aducă
femecea, nu bărbatul ăsta e singurul lucru
ce'l facem și noi femeile pentru armată.
Prin urmare,... fiind că ai de vorbit în a-
faceri de serviciu cu d-nul Colonel, nu 'ți
mai perde vremea și dă-ne bine-cuvîntarea ta.

Căpitan Spancioc (furios) Apoi nu că-i
lată rău cu fata asta ! Și vrei acum numai
de cit.

Nunuța (luîndu-l în zeflemea) Nu, papa...
pot aștepta și pînă după prînz (militărește)
Am onoare să vă salut, d-le Colonel...
mi-a părut foarte bine ! (salutînd tot milită-
rește și pe cei-lalți ofițeri, ese zicînd :) Domnilor
vă salut !

Căpitanul Spancioc. Don' colonel, mă
vedeți plouat ca o curecă a doua zi după o
bătălie perdată.

Colonel Stroescu. Dragă căpitane, ai
o fată de toată drăgălășenia și feliicit pe
d-nul locotenent Zorescu pentru așa nevestă.
(Zorescu se închină — cu alt ton, dar tot po-
liticos). Și-acum, d-lor, să vorbim în afaceri
de serviciu, (toți își iaș poziția în dreapta, așe-
zîndu-se după grad în linie dreaptă.) Dragă că-
pitane. Nu mi place să fac pe grozavul și să
încep numai de cit cu muștrări cînd văd
că ofițerii și soldații din regimentul meu
se bucură de plăcerile vieții, însă glume
sgomotoase și nesăbuile cari par a parodia
sfințenia înaltei noastre demnități, scene ca
acelea pe care și le-au permis brigadierul
și fruntașul d tale, aci, în fața mea și în

SENTIMENTALE

O LENE, SFÎNTĂ LENE...

Cum te apropii tot mai tare ești mai des clipești din gene,
Tot mai dulce, tot mai moale de mă prinzi sublimă lene!...
Și cînd luna—ca'n mistere—doar o umbră de se arată
Cînd și cînd pe un cîmp de nourî într'o noapte 'ntunecată,
Iară vîntul dirj și marea întăritată 'și țin isonul
De or ești aș vrea de tare tot nu-î chip să'mi aflu somnul.
Doară tu de mi te apropii să mă prinzi, sublimă lene,
Tot mai moale, tot mai dulce ești mai des clipești din gene.

Și de aceea cînd și astăzi îmi aduci în gînd, agale
Toată lumea ta de basme — mă închin puterei tale...
Și de ar înțelege barzii ce prin vreme ai să parvie
Să consacre nemuririi acest veac de poezie
Cum doar tu ne ești izvorul reveriilor stelare,
Te-ar diviniza în stihuri și ți-ar ridica altare.
Și de aceea azi, divino, mă închin puterei tale
Cînd cu lumea ta de bazme te str. cori în gînd agale...

Constanța, Aprilie 1903.

Ileana.

localul clubului, nu-mi convine să le tole-
rez și nu le voi tolera, m'auzi? Și, în ge-
neral, drept să-ți spuî, domnule Căpitan,
escadronul 3 al d-tale a cam început să
lase de dorit, a început să dea înapoi. Un
ofițer de cavalerie (privind cu coada ochiului
la Gică) care cade după cal, în timpul exer-
cițiilor în fața recruților nu e tocmai o pildă
sănătoasă pentru ei. Lucruri d'astea n'ar
trebui să se 'ntimple, domnule Căpitan.
Și ca să nu se mai întimple pe viitor...
n'ar fi rău, poate, pentru mai multă sigu-
ranță, să cauți un mijloc ca să legi de
chinga calului pe ofițerii șovăelnici din es-
cadronul d-tale 3. Reflectează la mijlocul
ce-ți propun. Bună ziua, d lor... (cu ușoară
nuanță de dispreț).

Hm! (salută și ese; toți își iaș poziție regle-
mentară întorcînd capul spre usă pînă la eșirea
colonelului, așa ca sunt toți, unul în spatele ce-
lui-alt).

Căpitanul Spancioc (după o mică pauză,
să ia cu minele de cap, cu fața spre ușa pe unde
a eșit colonelul). Și asta să mi se întimple
mie, căpitanul Spancioc din neamul răzeși-
lor Spancioci din Spancioeni? Mie, coman-
dantul Escadronului lui Ducipal? mie, cel
mai bun ofițer de cavalerie din toată țara?
Și toate astea pentru că... (se întoarce repede
și se pleacă spre Zorescu așa că aproape îl atinge
cu obrazul) am un locotenent ca ăsta; un
locotenent care, în loc să îngrijească de es-
cadron, face curte fetii comandantului său!
Să-ți fie rușine, don' locotenent, dacă mai
ai vreme să-ți fie cu dragostea blestemată
ce ai pentru Nunuța; rușine, mă 'nțelegi?!
(furios) Și te poftesc se îngrijești de mașina
aia de care a vorbit don' colonel... pentru
exerciții... ca să-ți legi sub-locotenentul de
chinga calului, ca să nu mai cază ziua
n'ameaza mare în fața recruților!

Poate niște fașe de copii să fie neme-
rite! Și să-î bași și o doică care să-î pă-
zească cînd e călare! Auzi ris și batjocură,
pe capul meu, auzi ofițeri!!! Auzi cavalerie!
(furios) Rușine să vă fie dom'le (cu dispreț)
Eh! (se strîmbă cu desgust și ese dînd cu pi-
ciorul de dudue odaia).

Toți (salută, repetînd jocul ca la eșirea colo-
nelului).

Zorescu (care a fost nevoit să-și dea capul
pe spate din cauza căpitanului care se vîra în
nasul lui, stă drept pînă ese căpitanul, salută, apoi
se întoarce deodată la Gică... făcînd lui Gică
aceea ce i-afăcut și lui căpitanul).

Cine te-a pus, domnule, să'mi înșee-
nezî așa vicleim cu gugumanii ăștia și să
mă faci de ris și pe mine și tot escadro-
nul? S'apoi dacă nu știi să călărești ce
cauți în cavalerie domnule? Intră la ser-

viciu sănitar sau la marină și dă-ne pace!
Ne-ai făcut de ris în fața colonelului! Mai
mare rușinea! Și altă dată pune să te
lege cu fașe de chinga calului ca' să nu
mai cazî după cal (bombonind). Ofițer de
turtă dulce.. (cu o mișcare de dispreț.) Eh! (ese
furios dînd cu piciorul în usă).

Sublocotenentul Gică (salută, așteaptă
să iasă locotenentul Zorescu, apoi se întoarce fu-
rios la Troancă brigadierul).

Cine te-a pus, mă, să urlî la poartă ca
un turbat, neghiobule! Și cînd ai văzut că
frunțașul urlă și mai rău de cît tine, de
ce nu l'ai sugrumat timpitule! Ce ți-am
spus să faci, măăă? Ți-am spus: Să fre-
donezi, adică să cinți încet, nu să urlî!!
Dacă nu știi ce însemnează a fredona, des-
chide gura asta cît grajdul escadronului și
întreabă, brigadier de carton din escadro-
nul 3, crăer nemărginit, hidrocefalule!!!
Dar las că v'arăt eu! Am fost bun, dar
am s'o 'ntore pe foaia ailaltă, imitație de
brigadier, mamelucule, blegule cu galoane
galbene, materie nesimțitoare în uniformă
de cavalerie! Să 'ți fie rușine obrazului,
bădăranule! (cu scribă mare).

Eh! (ese trîntind ușa după el).

Brigadierul Troancă (care a stat smirna
salută și cum ese sublocotenentul Gică, se întoarce
scrișnînd din dinți la frunțașul Resteiu).

De ce n'ai fredonit, mă mocofanule, și
mă faci de ris și pe mine și tot escadro-
nul, mămăligarule?! Blegule nemărginit!!
Uniformă de materie nesimțitoare cu galoane
de cavalerie galbenă!! Imitație de frunțaș!
cap de tuică!! Și de ce n'ai băgat de
seamă, măf să nu cadă don' sublocotenent
după cal? Chiorule, orbeșule!! M'ai făcut
de ris; unde ți-au fost ochii? la dracu?
(răcînd).

Să-ți fie rușine obrazului, măgarule!!
(scuipîndu-l) ptiu!... bată-te Dumnezeu să
te bată. (ese furios trîntind ușa cu piciorul).

Frunțașul Resteiu (stă smirna pînă ese
brigadierul, se întoarce și el uitînd că nu mai e
nimeni).

De ce n'ai frichinit, mă, ticălosule?...
Numai e nim-ni!.. (desperat) Aoleo!! Ce
mă fac? Cum să'mi scot sihletul de la i-
nimă? Pe cine să rup... pe cine să mă-
ninc? (umblă disperat de colo pînă colo) O să
mă duc la grajd, o să iaș o furcă, și o
să iaș la bătae pe armăsarul lui don sub-
locotenent Gică, care l'a trîntit, și am să-î
daș, să-î daș... pîn 'ce-o auzi cîinii din
Giurgiu... și cînd oi vedea că nu mai poate
am să-î zic:

Să 'ți fie rușine obrazului măgarule!
Ptiu! uite-așa (ese mai furios de cît cei-alti).

UN RĂSPUNS NEMERIT

Trei studenți, cari voiaș să rîză de bă-
trînul lor profesor, care era cunoscut ca un
om grobian, se duseră la ușa lui să dea
bună ziua pe rînd:

— Bună ziua tată Avrame, zise cel d'întîl.

— Bună ziua tată Isac! strigă al doilea.

— Buna ziua tată Iacov! esclamă al treilea.

Bătrînul se sculă de la biuroul său și
veni la ușe:

— Eu nu sunt Avram, nu sunt Isac și
Iacov. Sunt Saul fiul lui Kir care a plecat
să caute un măgar. Din fericire eu am gă-
sit trei la un loc.

A eșit de sub tipar, în tipogr. «Minerva»

SCHIȚE ȘI NUVELE

Un prea frumos volum datorit talentatului
scriitor I. Al. Brătescu-Voinescu.

Volumul are o spirituală prefață a d-lui
Nerva Hodoș.

DUMINICĂ 20 CURENT:

VA APARE

„JURNALUL”
MARE ZIAR COTIDIAN

Redacția și Administrația

STRADA BISERICA ENEI, 9

DESFACEREA PRODUSELOR
DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A. ALTAN

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Socet, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Amețelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACIILE
ȘI DROGUERILE

NICOLAE A. PO OVICI

DO TOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.